

La humanitat

Any III : Núm. 458
Barcelona, divendres, 28 d'abril de 1933

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 : Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

El senyor Macià parla de la Junta de Seguretat i de les manifestacions del senyor Lerroux

Com cada divendres, avui, el President de la Generalitat ha mantingut la seva estona de conversa amb els periodistes.

Ha manifestat, primerament, que no tenia gran cosa per dir-los, car havia parlat ahir amb ells i durant aquestes vint-i-quatre hores, ben poques coses d'importància han ocorregut.

—Amb satisfacció —ha seguit dient— us he de comunicar que Ràdio Barcelona ha recaptat amb destinació als damnificats de Girona, la quantitat de 50.000 pessetes, en la seva major part d'Ajuntaments, fàbriques, entitats obreres i particulars. I com a dada curiosa, en la llista de subscripció, no hi figura ni un sol nom d'individus que pertanyin a la Lliga ni a Acció Catalana, la qual cosa demostra una vegada més el buit que fan a l'entorn de tota iniciativa de la Generalitat. I després els sabrà greu que no creguem el que diuen quan fan certa classe de manifestacions...!

—Teniu algun programa per al diumenge? —ha preguntat un company.

—Sí. Dissabte, al vespre, assistiré a l'acte inaugural del Centre d'Esquerres de la Rambla de Catalunya. El diumenge, al matí, a Vilassar de Dalt, on presidiré la inauguració d'una depuradora d'aigües residuals que ha instal·lat l'Ajuntament d'aquell poble i que és la primera de Catalunya, i a la tarda, assistiré a un acte que tindrà lloc en un centre de l'Esquerra Republicana del carrer de Viladomat.

Un company li ha preguntat si podia dir qui seria nomenat Comissari General de Seguretat de Catalunya, a la qual pregunta ha dit el President que no se sap encara —com ja digué ahir— perquè l'ha de fer la Junta de Seguretat, que encara no s'ha constituït. Es clar —ha afegit— que se n'ha parlat, però encara no hi ha res de segur.

—Es que es diu que serà un home civil, ex-militar, que parla català malgrat no ésser-ho i que resideix habitualment a Catalunya —ha insistit un company.

—No sé qui voleu dir —ha respost—, però esteu errats, i això no passa d'ésser una fantasia.

—Hom diu també —ha afegit un altre periodista— que les inicials del que serà nomenat Comissari són A. M. T.

El senyor Macià somriu intencionadament i canvia de conversa.

Parlant de les manifestacions del senyor Lerroux a causa de la classificació de dretes que donà el senyor Macià als radicals, el President ha dit que ell no havia de contestar-les, però si el senyor Lerroux s'ha ofès, les retira i si és cert que els radicals són esquerristes, n'estava molt satisfet.

—Però —ha afegit— he de dir també que jo faig ben poc cas que diguin que sóc de dreta o d'esquerra, perquè el que m'interessa és que judiquin els meus fets.

Ha acabat la seva conversa parlant novament, a requeriment dels periodistes, de la Junta de Seguretat i ha afirmat que per a constituir-se vindrà a Barcelona el ministre de Governació.

EL CONSELL DE MINISTRES D'AVUI

Aprovà un decret transferint a la Generalitat el servei de pesos i mesures

Madrid, 28. — A les onze del matí han començat a arribar els ministres a la Presidència, per celebrar l'acostumat Consell dels divendres.

La reunió ha acabat a quarts de tres, i la cosa més interessant tractada ha estat l'aprovació d'un decret transferint a la Generalitat el servei de pesos i mesures.

No se sap si s'ra tractat de política.

Rovira i Virgili

Avui comença Antoni Rovira i Virgili la seva col·laboració diària a les pàgines de LA HUMANITAT. No cal descobrir aquest nom —que ocupa un primer lloc en la literatura catalana— no cal acompanyar-lo d'adjectius elogiosos. No els necessita, puix que la seva obra és a bastament coneguda de tots els catalans.

Antoni Rovira i Virgili és un gran escriptor polític, un gran escriptor polític que ha sabut donar a la política un noble to d'intel·ligència. La seva labor com a periodista, la seva labor com a conferenciant i com a parlamentari, els seus llibres, li han donat una alta categoria en el nostre món intel·lectual i polític.

Des d'avui, les pàgines de LA HUMANITAT s'honoraran amb la col·laboració d'Antoni Rovira i Virgili.

HO DIU EL GOVERNADOR

Sembla que a la Lliga i a Acció Catalana també hi ha joventuts

Aquest migdia el governador, com cada dia, ha rebut els periodistes. I ha dit, parlant de la vaga:

—He vist que uns periodistes preguntaren a l'alcalde perquè l'autoritat governativa havia tan sols acceptat el concurs de la Joventut d'Esquerres i m'interessa fer saber que si vaig utilitzar aquest concurs és perquè fou el primer que m'oferien i perquè en aquells moments el dit concurs em podia ésser útil, com, veritablement, ho fou. El concurs era de ciutadans, sense cap altra mena de caràcter, i això vaig fer-ho remarcar com condició precisa. Qui em féu aquest oferiment, vingué el passat dimarts, entre tres i quatre de la tarda. Abans ja s'havien organitzat els

serveis a base d'agents de l'autoritat. També havia rebut l'oferiment del president de l'Associació d'Enginyers industrials, que així mateix fou acceptat, com el d'altres que s'haguessin ofert.

A última hora també ho feren les Joventuts d'Acció Catalana i Lliga Catalana, oferiment que no fou acceptat, però sí agraït, perquè de moment considerava resolta la qüestió del servei de passatgers.

El fet és —i ara parlem nosaltres—, que els primers en col·laborar al restabliment de la normalitat, foren les Joventuts d'Esquerra. Les altres...

Les altres donaren fe de vida quan ja no feien falta.

NOTA IMPORTANT

La Redacció i Administració de LA HUMANITAT es complauen en assabentar als seus lectors i amics, que, a partir de demà, dia 29 del corrent, les seves oficines quedaran instal·lades a la

Ronda de la Universitat, 25, entresol
Telèfon 22122

DESPRES DE LA VAGA

Una mica de despit i una mica de gelosia

LA SORPRESA

Quina no ha estat la nostra sorpresa en llegir les informacions que la premsa d'ahir dedicava a la manera com ha estat tallada la vaga —vaga impopular, decretada contra la voluntat dels que s'hi veien arrossegats— en constatar que la gesta dels Escamots de les Joventuts d'Esquerra d'Estat Català havia produït gelosia en uns i despit en altres.

A través de les informacions d'"El Matí", i especialment de "La Publicitat", hom endevina el desig incontingut de rebalçar el mèrit indiscutible, la valor efectiva de l'acció d'aquella força disciplinada.

I no parlem de "La Veü", en la qual Manuel Brunet —el fabricant d'afers imaginaris— tot fent gala de la seva destresa de donar als fets un sentit que no tenen, vol comparar el que ha succeït ara amb allò que s'esdevingué l'any 19.

Es clar que li ha calgut de jugar els conceptes d'una manera arbitrària i abstenir-se de dir que l'any 19 va caldre l'estat de guerra; que la Plaça de Catalunya fou ocupada pels canons de Milans del Bosph, i que els ciutadans que sortiren al carrer amb l'escopeta al coll i el braçal del soment al braç, no hi sortiren a exposar-se tot posant en circulació els serveis públics —que això fou fet pels soldats—, sinó que es passejaven per davant de la porta de casa seva; que no defensaven la Ciutat, sinó que defensaven els interessos d'una classe: els de la classe que recolçava per donar-li sensació de vida, el cadàver de la monarquia.

PARLA MIQUEL BADIA

Per tal d'orientar el lector arran de la prestació ciutadana, ens hem dirigit a aquell que l'ha organitzada, Miquel Badia, cap dels Escamots.

Ací van les seves paraules:

—...?
—No; no ha estat rebut com creïem, el nostre oferiment. El goig amb què fou admès va minvar més tard, fins a l'extrem d'ésser-nos posats entrebanes.

—...?
—Us ho explicaré. Desconec si altres agrupacions de ciutadans es van oferir. Us puc dir, però, que no els hem vistos enlloc. Els únics que s'han exposat són els nostres nois, cosa que si és així és perquè estan subjectes a una disciplina que acaten. Més us diré; perquè fossin lliurats tramvies, autobusos i taxis als ciutadans voluntaris, calia una contrasenya; aquesta contrasenya la lliurava el Casal d'Esquerra d'Estat Català.

—...?

—Prefereixo no comentar-ho. Però us en fareu càrrec si us dic que el primer dia, sense els Escamots, que s'utilitzaren en nombre de 700, no s'haurien posat en circulacióaires cotxes. Que l'endemà, a les tres de la matinada, tenien plenes les cotxeres de gent nostra, disposada a fer sortir els tramvies, perquè els obrers es poguessin traslladar als seus respectius treballs. Ens foren posats entrebanes per part de qui tenia l'obligació d'anullar-los. Que els primers tramvies —i no pas per culpa nostra— no sortiren fins més enllà de les set, cosa que féu possible que molts treballadors deixessin d'acudir al treball, per manca de transport. I sortí, encara, que ens vàrem imposar, si no, no sortien.

—...?
—La crida feta per ràdio, la nit anterior, als nostres afiliats als Escamots, va tenir la virtut de molestar algun senyor. I se'ns volia fer quedar malament.

—...?
—Si continuen desfigurant els fets, parlaré clar, i diré moltes coses que

demonstraran que l'èxit no és pas sempre d'aquell que se'l vulgui adjudicar.

—...?
—Feu constar que mentre els Escamots han pensat, exclusivament, a normalitzar la vida de la ciutat, altres que no són dels nostres, que hi tenien més obligació, s'han oblidat en part del seu deure per a sentir-se homes de partit.

Aquestes són les paraules que ens ha dit Miquel Badia, cap dels Escamots.

UNA NOVA MENA DE PARASITS

Hi ha gent que vol viure dels èxits dels altres. Això ho hem vist arran de la gesta dels Escamots.

"El Matí" i "La Publicitat" han volgut fer constar que no és precisament l'Esquerra la que ha contribuït a la normalització de la vida ciutadana, sinó elements espontanis i dispersos. Es que no saben aquests senyors que sense una organització disciplinada aquestes coses no són possibles?

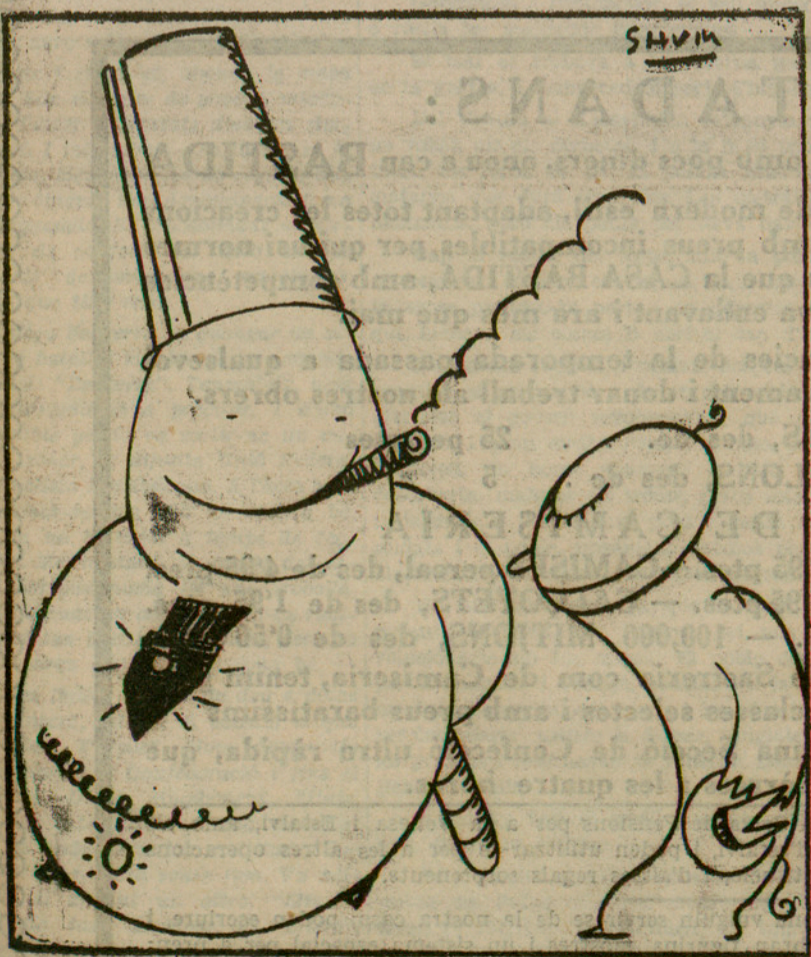
Abans que els Escamots es decidissin a intervenir, s'han produït fets semblants a Barcelona i el trànsit ha estat nul per complet.

I és ara que l'Esquerra ha mobilitzat les seves Joventuts que els altres volen fer creure que també les mobilitzen?

"La Publicitat" ha posat per davant de tot la Joventut d'Acció Catalana, i es veu que el governador s'ha oblidat de l'oferiment d'aquella Joventut, perquè en les seves declaracions no l'esmenta. I això que és del mateix partit!

Però és que hom pot imaginar-se una Joventut d'Acció Catalana que s'exposi amb valentia?

No és possible. Hom se la pot imaginar només que dins d'una capsa de fusta fina, polida i vernissada, conservada amb cotó fluix.

ELS PRIVILEGIATS

—Es veritat, don Ramon, que tanca la fàbrica?

—Sí, nois. Les coses van malament i hi ha molta misèria, i jo no sóc com vosaltres: jo no sé acostumar-me a la misèria.